

Saša Marjanović
VEČNI RAT

Urednik
Zoran Kolundžija

Saša Marjanović

VEČNI RAT

PROMETEJ
Novi Sad

Pakao je naš svet kao jedna od dimenzija. Raj je naša suprotnost a između Raja i Pakla proteže se paralelna dimenzija gde su ljudi dominantna bića, barem oni tako misle.

Na samoj granici sa Italijom u zabačenom kraju Slovenije leži grad po imenu Gorica. Taj grad ima između pedeset i sedamdeset hiljada stanovnika. Leto je 1968. godine i veoma je toplo. Jedini način za rashlađenje je plažica na reci Soča koja je prilično hladna i već sam boravak pored nje prija.

Ulice su poluprazne jer je vreme godišnjih odmora, učenici su na raspustu a studenti uglavnom na radnim akcijama širom Jugoslavije. Iz Gorice je krenulo šest autobusa u pravcu Osjeka kako bi učestvovali u izgradnji puta Osjek–Vinkovci. Radilo se čitav mesec i tu su se stekla razna nova poznanstva i nove ljubavi, kao što je i ona između Bojana i Ivane. Čim su se jednom poljubili, ašove i lopate zamenili su strastvenim poljupcima i vatrenim noćima pod šatorom. Ništa što su radili drugima nije smetalo jer ljubav i strast kao u njihovim očima nisu nikad ranije videli. Stalno su se mazili, grlili, ljubili i pričali o zajedničkoj temi – fakultetu. I Bojan i Ivana su bili apsolventi na medicini.

Bojan iz Gorice a Ivana iz Beograda. Nakon radne akcije razišli su se svako svojim putem. Tih mesec dana provedenih zajedno rodilo je jednu neraskidivu ljubav koja je bila toliko jaka da je Bojan odlučio da studije nastavi u Beogradu. Upoznavši njene roditelje, grad, njeno društvo, on se brzo uklopio u sistem metropole i što je najvažnije u Ivanin život.

Venčali su se maja 1970 god. u Beogradu. Bilo je to slavlje za pamćenje, od deset ujutru pa sve do kasno u noć. Danima se po kafanama i restoranima na Skadarliji pričalo o tom venčanju. Nakon izvesnog vremena Bojan je počeo da stažira u domu zdravlja „Simina“ na Dorćolu, tako da su ubrzo iznajmili vrlo komforan stan u Zmaj-Jovinoj br. 38. Jedne noći ležeći u krevetu Bojanu pade zanimljiva misao na pamet.

– Ivanice, lepoto moja, moram da ti otvorim dušu i da ti kažem nešto o čemu razmišljam već danima.

Dobra strategija za tako važne odluke. Ona se okrene licem njemu i znatiželjno ga pogleda.

– Ja mislim da ovu našu ljubav treba da krunišemo jednim...

Ona mu stavi svoje nežne ruke na usta i reče:

– Znam, ne moraš da mi kažeš i ja razmišljam o detetu već par dana.

Bojan proguta knedlu i kreće da muca.

– PPPPAA DOBRO, MISLIM, ZNAŠ...

Ivana ga pomazi i misleći da ga smiri reče:

– Uvek sam mislila da su muškarci veoma plašljivi kada treba da se prave deca i sada sam se uverila u to!

Krenuli su da se maze i zanosno ljube. Pošto je bilo kasno i vreme za spavanje bili su lagodno obučeni. Rvačkim potezom okrenuo je na leđa i polako je ljubio. Poljupci su lagano

klizili sa obraza ka vratu kao da je to razdaljina od par metara, i dalje ka njenim divnim grudima, svlačeći lagano njenu majicu na bretele.

Ona ga je obavila svojim vitkim nogama i tananim rukama tako da se sasvim priljubila uz njega, osetivši neverovatnu strast jednom nogom mu je skinula donji veš. Ruka joj je klizila niz njegova glatka leđa preko male, oble i tvrde zadnjice. Tada je osetila pod šakom kako se njegova koža ježi, ruka lagano klizi dalje i tone u predeo ispod zadnjice. U tom trenutku on se uspravi a njena glava skliznu niže tamo gde muškarci, a i žene, najviše vole. On tako uspravljen, sa podignutom glavom ka plafonu rukama je gladio i mrsio njenu svetlosmeđu kosu. Ubrzo ju je podigao, bacio se na leđa i tada je počeo taj ležeći tango koji je trajao dugo, dugo, sa mnogo znoja. Zaspali su jedno na drugom ne pomerajući se.

Nakon skoro mesec dana Ivana bojažljivo očekuje Bojana da se vrati kući sa posla. Otključavaju se vrata i on ulazi.

– Pa 'de si Ivanice lepoto moja.

Tada primeti da ga čudno gleda, izgleda kao da nije oklopila celu noć. Videvši da nešto nije uredu upita je:

– Ivana da nešto nije uredu?

– Ma ne znam, pusti me! – odgovori kratko.

On je uhvati za ruku i poljubi je.

– Srećo ako imaš neki problem, molim te подели to sa mnom jer, zajedno smo jači.

– Pa znaš, Bojane, meni kasni već sedam dana.

– Ih, pa ili si trudna ili samo kasni. Nemoj da se uzbuđuješ i nerviraš.

Nakon par dana Bojan je zakazao pregled kod svog prijatelja dr Miloša Maksimovića.

Ispred ordinacije Bojan reče:

– Srećo nemoj da nas unutra brukaš, uz tebe sam.

Kuc, kuc napred.

Dr Miloš nije gubio vreme i odmah se bacio na posao. Ustanovio je da je plod njihove ljubavi uspeo.

– Čestitam kolege postajete roditelji!!!

– Pa da zalijemo drugar ali nećemo da se otkinemo k'o na vašem venčanju. Ha ha ha!!!

Kada su izašli iz doma zdravlja on je uhvati za ruku i reče:

– Ivana, znaj da ću celim svojim bićem biti uz tebe i dete.

Iz njenog oka poteče suza i drhtavim glasom jedva izusti:

– HVALA TI I VERUJEM TI LJUBAVI MOJA!!!

On se, očaran događajem, osmehnu.

– Moram nešto da ti kažem, oduvek mislim da kada žena sazna da je trudna doživi šok, e sada sam se uverio u to.

Posle osam meseci Bojan gde god da krene javlja se kući na svakih 15 minuta da vidi da li je sve u redu i upravo zove.

– Halo ljubavi šta radiš, kako je moje dete?

Pa klasika, šta može jedna vredna buduća mama da radi nego da kuva, pere, pegla i čuva našu bebu – mazeći se po stomaku Ivana odgovori.

– E, mala, nemoj molim te da se mnogo umaraš. Ja ću za 10 minuta biti u ordinaciji pa ako treba nešto ti zovi, ja bi tebe zvao ali neću da te uznemiravam, možda spavaš – Bojan brižljivo preporučiti.

– Ok! Razgovarali smo pre neki dan oko imena pa ja imam ideju. Ako bude devojčica ja joj dajem ime, a ako bude dečak ti, je l' važi? – predloži Ivana.

– Pošteno! E, moram da idem. Ljubim te!!!

Završivši razgovor počnu da mu se motaju razna imena po glavi. Janko, Nikola, Petar...

– Ma ne mogu sada da razmišljam o tome, videću...

Tog istog dana, 10. februara 1972, dobio je poziv da se Ivana porađa. Rodila se mala Ana sa 3,6 kg, dužine 50 cm,

sa ocenom 10, što znači zdrava i prava, hvala Bogu! Brinuli su o njoj kao i svaki normalni roditelji, i više od toga, i bili veoma zadovoljni. Mala Ana je rasla, što kažu ljudi kao iz vode, i stasala u veoma pametnu devojčicu koju sve zanima. Godine su prolazile i mala Ana je napunila šest godina i bila dosta napredna u odnosu na svoje vršnjake u svakom pogledu. Duga plava kosa, krupne i tajanstvene crne oči sa belim tenom davale su utisak kao da je ta njena lepota božije delo.

Pošto su Ivanini roditelji nesrećno poginuli oni su Anu često vodili kod Ivanine tetke da je čuva. Ana je zavolela teta Zorku, koja je ratni invalid a inače živi sama i dobija zavidnu penziju. Jedne večeri Ivana je pozvala tetku da je zamoli da pričuva Anu na tri dana jer oni idu na neki seminar za specijalizaciju i predavanja u Splitu.

– Dobro veče tetka, kako ste, šta radite?

– Pa ništa, evo upravo se spremam da legnem, nešto me ovaj nevaljali pritisak zeza, i tako.

– Pa popijte lek što vam je doktorka Stojić prepisala.

– Moram da ti priznam, od kako si mi nju preporučila mnogo mi je bolje – primeti Zorka.

– Pa ja sam vam rekla da je vrstan stručnjak, a i ona nas vodi na ta predavanja, tako i to da vam kažem da neće biti tu tri dana... Teta Zorka mene je više sramota da vas stalno zovem da pričuvate Anu, ali izdržite još malo.

– Ma daj ti meni nju, da znaš da je meni mnogo bolje kada je ona sa mnom, osećam se mlađom a i znaš koliko volim Anu.

U pozadini se čuje Ana kako moli mamu da joj da teta Zorku da malo pročaskaju.

– Šećeru, daću ti slušalicu ali nemoj dugo da pričaš jer je teta umorna – primeti Ivana.

– Neću, ne brini... Halo teta! Jao sutra se vidimo, jedva čekam. Hoćemo ovaj put praviti tortu ili pitu? – upita Ana andeoskim glasom.

– Pile moje, pravićemo šta god ti hoćeš, samo ti meni dođi!!

– Hoću teta, 'ajde lepo spavaj. Čao i cmok.

– E, pa kada se tako dobro slažete ja ću onda nju ostaviti kod tebe za stalno – Ivana se našali kroz osmeh.

Mala Ana idući ka sobi kaže naglas:

– E pa, da znaš da se ja i teta tako dobro slažemo da kada izađemo napolje ja muvam dečake a teta dede, i da znaš dobro nam ide.

– Ajde mala šmizlo na spavanje... E pa teta, hvala po ko zna koji put. Laku noć i prijatno!

– Laku noć i nemoj da brineš! Samo vi radite svoje. Ja sam uvek tu da pomognem. Dušo moja pa mi smo porodica a ja nemam nikoga sem vas – Zorka završi razgovor.

Pošto su kretali rano ujutru, Ivana je spakovala stvari za put i legla pored svog dragog. Dragi se probudio i pospano krenuo da mrmlja kroz jastuk.

Dušo je l' sve uredu, sve dogovoreno, sve spakovano, je l' spava malena princeza, je l'...

Ivana prekinu svog voljenog:

– Ajde ćuti više, pa naravno da je sve spremno.

– Pa šta da kažem, ti si stvarno čudo nad čudima, ne bi te menjao nizašta – Bojan prokomentarisao, poljubi Ivanu i nastavi da spava.

Bezбриžni roditelji krenuli su na put sa svojim kolegama, a mala Ana u topao zagrljaj teta Zorke. Put nije bio naporan jer su putovali avionom. Čim su stigli smestili su se u hotel Split koji je tada bio najluksuzniji na Jadranu, sa posluženjem na švedskom stolu, naravno o trošku udruženja lekara

Juge. Nakon predavanja otišli su da se odmore, a uveče u noćni život i ljudi provod.

Vođa puta dr Stojić ih je vodila i u noćni život. Iako ima blizu pedeset godina, ona je za svoje godine veoma aktivna i što se kaže dobro držeća žena koja stalno ima neke mlađe tipove pored sebe. Nakon par koktela počeli su da igraju uz evergrin hitove iz šezdesetih. Nakon dužeg igranja pogledali su se i primetili da su sasvim mokri od znoja. Svi su se razdragano smejali. Dr Stojić pogleda na sat i reče:

– Jao, ala vreme leti, ima već pola tri a mi sutra ustajemo u deset! Tako da, barmen daj još koktelčića... i daj broj telefona!

– Ona je stvarno luda, ali pozitivno – dobaci Bojan tiho Ivani na uvo.

Posle kraćeg vremena dr Stojić kaže:

– E, sada vas vodim na jedno posebno mesto gde sam se pre mnogo godina zaljubila u jednog mornara.

– E, ja bogami više ne pijem, jedva stojim na nogama! – mašući rukama i glavom povika Ivana.

Izašli su iz kluba, zaustavili taksi i vozili se petnaestak minuta, dr Stojić je rekla taksisti da stane na nekoj raskrsnici. Izašli su iz vozila i uputili se niz ulicu prema nekim stenama. U okolini nije bilo kuća niti uličnog osvetljenja, a udari talasa su se tako jako čuli da im je to zvučalo kao najlepša simfonija. Morali su da pešače malo duže da bi stigli do male peščane uvale gde je mornar zbario dr Stojić. Kada su stigli na plažicu okruženu stenama dr Stojić im je rekla da pogledaju u nebo. Pogledali su i nisu mogli da veruju šta vide. Prizor je fantastičan, imaš osećaj kao da vidiš ceo univerzum i da je samo tvoj. Veoma moćan osećaj. Legli su na još topao pesak i gledali kako zvezde padaju u svetlucavo

more od mesečine. Ivana se okrenula prema Bojanu da mu nešto kaže i vide da on spava.

– E pa moj dragi je zaspao kao top... Bojane, Bojo, Boki-ce, dušo, pa ti spavaš? – dozivala je muža ali on je zahrkao kao nikada do tada.

– E, da ti otkrijem jednu tajnu. Ja i moj mornar smo vodili ljubav na ovom mestu i mogu ti reći da je bilo neopisivo. Bilo je isto veče kao sada, vetar je duvao ne baš slabo, a alkohol u krvi te taman toliko greje da ti je sasvim prijatno, vedro kao sada samo dvadeset i kusur godina ranije... e kada bih imala neki vremeplov – zagledana u zvezdani svod prisećala se dr Stojić.

– Pa dobro, viđali ste se i dalje pretpostavljam? – upita Ivana.

– Na žalost to je bila jedina noć jer sutradan je njegov vojni brod iznenada otišao, nismo stigli ni adrese da razmenimo. Eto, baš mi je drago što sam to iskustvo podelila sa tobom. On mi je tada rekao da izaberem jednu zvezdu na nebu, ja sam izabrala naravno Severnjaču, i rekao, uvek kada pogledaš u nebo i vidiš tu zvezdu znaj da mislim na tebe. Eh, da nam je Bog dao samo još jedan dan... Ali ko zna zašto je to dobro? – slegnuvši ramenima doktorka Stojić se zagleda u Severnjaču.

Sledećeg jutra na doručku dotakli su priču od sinoć. Dr Stojić joj je pričala kako je ona šest godina za redom dolazila tu na odmor i nadala se da će ga naći, ali za neke stvari svet je mali a za neke bez granica. Ispričala je i kako je išla kod neke lokalne baba-Ruže koja vidi budućnost.

– Mogu ti reći da mi je sve pogodila do sada i ja mislim da je još živa. Bilo je to davno kada sam bila i tada mi je rekla da ću se vratiti sa nekim kod nje – zaintrigirano reče doktorka.

Kako je to izgovorila obe su ućutale i posvetile se doručku. Tišina je potrajala par minuta. Napokon dr Stojić ju je zamolila da predveče odu kod te baba-Ruže.

– Pa znaš da ja ne verujem u te stvari, a mislim da bi se i Bojan protivio tome. Ali, u stvari, ne moram ni da mu kažem – kroz glavu je prošla misao.

Bojan dolazi sav mamuran od sinoć i seda za sto. Spušta tanjir, a u tanjiru samo dvopek i na njemu krem sir, a kao piće uzeo je ceđenu pomorandžu.

– Vidim da na vas jučerašnji alkohol nije uticao kao na mene, a i malo mi je procureo nos od onog vetra sinoć – reče Bojan.

Po završetku doručka otišli su zajedno na seminar koji je trajao do pet popodne. Vraćajući se u hotel Ivana predloži šetnju Splitom. Bojan odustaje od predloga i odlazi u hotel. Nakon male šetnje dr Stojić predloži da odu do baba-Ruže, što se Ivani baš i ne sviđa, ali pristade.

– Ti ne moraš ništa da pričaš, samo mi pravi društvo – reče dr Stojić.

Otišli su u seoce pored Splita po imenu Omiš, gde ih je sačekala baba-Ruža na vratima. Taj prizor ih je veoma uzne-
mirio i nije im bilo svejedno. Baba Ruža videvši strah u njihovim očima otvori vrata od stare barake i pozva ih da uđu. Baraka je toliko stara da je bila u fazi raspadanja i na neki način ruglo u ulici, što je komšije strašno nerviralo ali su trpeli zato što je selo bilo poznato u regionu baš zbog vido-
vitosti baba-Ruže. Ušli su u hodnik koji je bio taman toliki da se jedva okreneš. Na neravnim zidovima stajali su stari i delimično raspareni gobleni koje je sigurno baba Ruža sama vezla. Baba nas je zamolila da se izujemo i zatvorila za nama vrata od sobe koja su imala dva staklena prozorčića sa okamenom zavesicom. Ulazak u sobu je bio iznenađujući jer je

unutrašnjost barake totalna suprotnost njenom spoljašnjem izgledu. Baba je vodila računa o čistoći i ima se utisak da je sve na svom mestu. Vazduh u sobi bio je ustajao iako soba ima dva prozora koja od starosti nisu mogla da se otvore. Baba je sklonila zavese sa oba prozora i osvetlila prostoriju. Jedino osvetljenje u kući bile su petrolejske lampe. Sa leve strane, odmah do prozora, stajao je stari kauč sa svetlosmeđim prekrivačem. Ivana je pažljivo i znatiželjno razgledala sobu dok su baba i dr Stojić razgovarale. Naspram nje privukao joj je pažnju regal koji je pored dve strane za stvari imao u sredini police na kojoj su stajale knjige i ukrasni predmeti. Obrativši pažnju na knjige uočila je da su uglavnom religioznog sadržaja, što je nije začudilo. Pošto su se smestile, Ivana je videla na zidu ikonu svetog Arhangela Mihajla sa okaćenim kandilom. Odahnula je znajući da gde vera u Boga postoji tu zla nema. Pošto su joj misli odlutale ona odluči da obrati pažnju na razgovor između babe i doktorke. Pošto do tada nije obratila pažnju na babin izgled, ona podiže pogled sa stola, usmeri ga u babino lice i primeti da je veoma zanimljivo. Baba je imala maramu na glavi i vezanu kosu tako da nije mogla da oceni koliko je duga. Čelo kao i obrazi su veoma naborani, pored sitnih očiju i prćastog nosa imala je i neke takozvane brkove i izraženi mladež na bradi obrastao dlakama. Gledajući sve to oko nje Ivana pogleda na sat i ustanovi da su tu već čitav sat i u neverici koliko je odlutala pogleda u doktorku sa željom da joj da do znanja da treba da krenu. Pre nego što je izustila bilo šta stara je preduhitri i zapita – A ti Ivana, vidim brineš o nečemu.

– Pa, trebalo bi da krenemo jer je već kasno, ipak treba vremena da se vratimo a i Bojan sigurno brine gde smo.

– Ne brini, tvoj voljeni odmara... Nego ti rekoh brineš zbog nečega, vidim – navaljivala je baba.

– Pa dobro, kad sam već tu da vas pitam nešto, treba da idem na specijalizaciju kao i moj suprug, pa da li će sve biti uredu – Ivana upita znatiželjno.

– Moram da se skoncentrišem da bi videla – zamoli baba za malo tišine.

Baba je sve vreme u rukama držala crnu brojanicu, koja se presijavala i izgledala kao da su na njoj neki posebni crni biseri. Ona zatvori oči, povuče ruke k sebi i poče svojim naboranim rukama da je vrti. Zvuk te brojanice u početku nije bio iritirajući, ali kako je tišina postajala sve veća zveckanje je paralo uši. Baba nakon svog nazovimo rituala koji je trajao desetak minuta otvori oči i njen pogled, hladan i zbunjnjen, završi negde u beskraj. Ivana ovaj put nije bila uplašena, ionako ne veruje u vidovitost, i jedva je čekala da izađu odatle, u sebi misleći što sam uopšte ovde i dolazila. Njene misli trgoše babu i ona reče – ovde te je sudbina dovela, a to što ne veruješ to je već tvoja stvar. Ove babine reči ostavile su bez teksta Ivanu koja je u tom trenutku pogledala u doktorku sa čudom. Dr Stojić klimnu glavom i reče:

– Ni ja nisam verovala prvi put a posle se već navikneš.

Baba zamoli da proba još jednom da se skoncentriše. Opet povuče ruke ka sebi zatvori oči i krene da vrti svoju brojanicu. Ovaj put se deset minuta Ivani činilo kao večnost. Osetila je da gubi snagu, da se prekomerno znoji i sluđenost u glavi što je psihički teško podnela. Baba napokon otvori oči i reče:

– Slušaj čeri moja, ja sam ceo život posvetila Bogu i molitvama i Bog me nagradio i darivao mi vidovitost koju ceo život proučavam. Ovo nisam doživela da ne mogu ništa da vidim, samo mrak. Bilo je slučajja kada ne mogu da vidim ništa, ali to je nešto drugo. Da li zato što sam stara ili nešto drugo ne znam.

Ivana se loše osećala te uze stvari, zamoli za izvinjenje i izađe napolje misleći da će joj svež vazduh dobro doći. Čim je izašla glava joj se razbistrila i snaga povratila. Potrajalo je dok je doktorka izašla, ali Ivana nije htela da ih prekida jer se osećala bolje. Kroz glavu su joj prolazile razne misli i shvati da je fizički dobro ali psihički veoma loše. Neki unutrašnji nemir razdirao je razum neobjašnjivo. Doktorka izlazeći iz stare brvnare upita Ivanu da li je dobro i okrete se ka babi koja je lagano, kao svi stari ljudi, izlazila napolje.

– Hvala na svemu i nadam se da ćete biti dobro i zdravo.

Baba tužnim pogledom pozva Ivanu i umornim glasom joj se obrati:

– Izvini ako sam vam napravila neku neprijatnost, – uhvati je za ruku pomiluje po glavi i doda – ajde, bićeš ti bolje. Ušle su u auto i krenule nazad u tišini. Ta tišina doktorki je bila monotona i ona odluči da je razbije i pusti radio. Ivana je ćutala i izgledala kao da joj sve misli ovoga sveta prolaze kroz glavu. Kako su se bližile odredištu Ivana je bivala sve raspoloženija misleći na zagrljaje svog dragog. Sam susret sa Bojanom je izgledao čudno jer čim ga je ugledala brzim koracima mu je poletela u zagrljaj koji je izgledao kao da se nisu videli dugo.

– Ljubavi, mnogo te volim i obećaj da me nikada nećeš ostaviti. Bez tebe sam niko i ništa – bile su reči koje je uputila svome mužu.

Bojan je mazi po kosi i sa znatiželjom pita šta se desilo. Podiže pogled i ispred vidi dr Stojić kako se divi njihovoj ljubavi.

– E, blago vama! Lepo je videti takvu ljubav. Iskreno da vam kažem, ja mislim da savršeniji par od vas ne postoji. Da znate, sutra do devet moramo da napustimo sobe tako da se vidimo i uživajte golupčići.

Ivana okrete glavu, prislonivši obraz na njegove grudi i sa osmehom pozdravi doktorku. Stajali su u hodniku ispred sobe još neki tren i Bojan oseti da ipak nešto nije u redu.

– Lepoto, molim te reci ako te je neko dirao. Šta ste radile dok sam ja spavao? – upita Bojan.

Ivana bojažljivo promeni temu.

– Da li si možda danas zvao našu princezicu? – umiljato postavi pitanje mužu.

– Pa ne, sada sam ustao.

Promena teme nije prošla neopaženo. Ivana se naglo okrenu i u hodu kaže da ide da pozove Beograd. Pošto ostade sam na hodniku ispraćajući je pogledom, stavi ruku na usta i krene u glavi da režira scenarije. Otvori vrata od sobe i malo jače ih zalupi jer je krenuo film u njegovoj glavi. Mišićav muškarac i ona na njemu sa dosta strasti. Gledajući taj film zatvorenih očiju, laganim koracima prilazi stolu i u talasu emocija lupi rukom o sto. Jak zvuk ga uzdrma i vrati u realnost i on kreće da se smiruje rečima – čekaj, stani, to je za sada samo iluzija koja baca u nekontrolisano ponašanje. Odlučio je da se smiri i da sačeka pravu priču. Ivana je ušla u sobu i krenula da priča utiske razgovora sa teta Zorkom i Anom. Bojan ju je gledao kao neki inspektor i pošto je video u njenim očima totalno drugu osobu pomisli da u pitanju može da bude samo preljuba. Bojan je tihim glasom zamoli da sedne za sto, ona u tom trenutku okrenu glavu i upita:

– Hoćeš da ti napravim limunadu ili nešto drugo?

– Ne!!! – Bojan odsečno odgovori i nastavi – Hoću da razgovaramo i to odmah. Sedi i batali i limunadu i ostalo. Imam par pitanja za tebe i želim odgovor u istinitoj formi. Da znaš ako budeš lagala znaću.

Videvši da nema mesta tajnama odluči da mu sve kaže.

– Pa vidiš, kada si otišao da odmoriš u hotel, nakon dvadeset minuta dr Stojić mi je predložila da idemo kod neke, navodno, vidovite baba-Ruže da nam gleda sudbinu...

– I ti si zbog toga tako uznemirena da ne mogu da te prepoznam? – Bojan je začuđeno pitao.

Ivana se baci na posao i ispriča sve od prvog minuta boravka u brvnari.

– Izvini, mislio sam ono najgore, da me varaš – reče Bojan sa olakšanjem.

– O Bože o čemu ti razmišljaš, pa ja tebe ne bih prevarila nikada pa čak ni tada, ne brini.

Možda zvuči nemoguće ali ovo je prva rasprava od kako su se prvi put poljubili. Otišli su na terasu, seli i zagrljeni izvinjavali se jedno drugom. Bojan je ustao i otišao do frižidera iz kojeg je izvukao četiri flašice vodke i sok od pomorandže. Videvši šta radi, glavom odmahujući govorila je ne, ne i ne.

– Pa zar posle sinoćnog pijanstva opet pijanstvo, ja ovo neću moći da izdržim, umorna sam.

– Znaš šta, ti si napeta a ovo zna da opusti, nemoj da me sada izneveriš pa da moram sam da pijem. Idem po još jednu stvar, izvini.

Bojan je iz sobe doneo mali tranzistor i uključio. Pesme su se redale kao da su ih oni naručivali. Plesali su i do kasno u noć slušali muziku dok ih jačina vodke nije naterala da završe na podu sobe, u po ko zna koji put zanosnom seksu. Od umora Ivana je zaspala pa je Bojan diže sa poda, smesti u krevet i toplo ušuška. Primitivši da je znojav odluči da se istušira. Brišući kosu prošao je kroz dnevnu sobu i izašao na terasu da još malo pogleda mesečinu koja se presijavala Jadranom. Razmišljao je da sada spakuje stvari, ali je odmahnuo rukom i otišao na spavanje.

Dobro jutro Splita, očekuje nas sunčano prepođne sa slabim vetrom, predveće pogoršanje vremena, vetar menja pravac donoseći sa severa naoblačenje sa jakim vetrom i kišom. Ovaj period naoblačenja trajaće par dana, ali ne tugujte jer mi smo tu da vas oraspoložimo sa dobrom muzikom i zanimljivim pričama... čuje se sa hotelskog budilnika koji je doktorku svako jutro budio tačno u pola osam.

„Što mrzim da ustajem rano iako to radim svaki dan već otprilike trideset godina. Ovo jutro ću preskočiti razgibavanje i džoging“ – što je bio recept za njen dobar izgled. Posle jutarnje kafe krenula je da se pakuje. Kako je došla na samo tri dana nije imala mnogo stvari tako da ni pakovanje nije dugo trajalo. Bilo je već pola devet kada je odlučila da poseti Ivanu i Bojana, kucala je na vrata a posle izvesnog vremena i povišenim tonom ih zvala po imenu. Vratila se u sobu i nasmejala se misleći kako su se golupčići mazili do kasno u noć. Ali, kako se golupčići nisu budili doktorka odluči da uđe u njihov apartman i probudi ih jer kasne. Prišla je vratima, pokucala još par puta ali nije bilo odgovora. Kada je ušla žurno je prišla krevetu i počela da ih budi.

Ajde golupčići kasnite u samom startu, avion nam kreće za nepun sat. Ivana se prva probudi i počne da drmusa Bojana govoreći kako nisu čuli budilnik. Iako su se brzo spremili nisu uspeli da stignu na autobus za aerodrom. Shvativši da moraju da putuju autobusom kupiše karte za prvi do Beograda po redu vožnje. Autobus je kretao u dva popodne tako da su imali vremena da još uživaju u plavom i lepom Jadranu. Jedina boljka bila je ta što će morati da putuju mnogo duže od 45 minuta koliko je trebalo avionom do Beograda. Ukrkali su se u bus i krenuli. Ivana je ćutala i osećala se čudno. Bojan je pokušavao da je smiri i skrene joj misli, ali bezuspešno. U tim pokušajima primetio je da

vozač malo brže vozi i to ga je nerviralo. Pošto je video da su to klasični simptomi mučnine u vožnji malo se opustio. Ivana ga zamoli da ode do vozača po kesu za povraćanje. Kako se vratio, ona mu stavi glavu u krilo i on počne da je nežno miluje, što iz ljubavi a i da joj bude bolje. On opet obrati pažnju na brzinu i iznervira se, pa pomisli možda je u njemu problem, možda je on paranoik. Ali Bojan obrati pažnju na ostale putnike i vide i na njihovim licima strah od takve brze vožnje.

Tog istog jutra u selu Omiš, u istoj onoj staroj i oronuloj kolibi, baba Ruža sva zajapurena sa gomilom knjiga i raznih zapisa sedi na istom mestu gde je sedela sa Ivanom i doktorom i drži onu brojanicu u rukama. Celu noć je imala košmare i izgledala je kao da je sam đavo ušao u nju. Nije mogla od izlaska sunca pa do sada da odgonetne kakav je to mrak u Ivaninoj budućnosti, nije čak ni videla njenu ćerku Anu, bila je totalno van sebe. Zgrabila je ikonu svetog Arhangela Mihajla, zatvorila oči i počela da se moli. Leva ruka kao da nije njena, iskobelja se iz zgrčenog tela i počne nešto da piše, nešto na povećem listu papira, iako je pisala desnom. U isto vreme molila se. OČE NAŠ, koji si na nebesima, da se sveti ime Tvoje, da dođe carstvo Tvoje, da bude volja Tvoja i na zemlji i na nebu, hleb naš nasušni daj nam danas, i oprosti nam dugove naše kao što i mi opraštamo dužnicima svojim, i ne uvedi nas u iskušenje, no izbavi nas od zloga.

Ponovila je Molitvu Gospodnju više puta i shvativši značenje tog mraka naglo otvori oči i reče. SMRT, i zakuka NEEEE...

Autobus je krenuo da pretiče automobil, a iz suprotnog pravca začu se sirena. Vozač skrenu naglo ka litici i surva se u nju.